

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

از نشریه پیشرو

۰۱.۰۹.۰۹

زن ستیزی در کمپاین انتخابات

در جوامع عقب مانده و فیودالی چون افغانستان به زن فقط به عنوان ماشین چوپه کشی و وسیله اطفای شهوت نگریسته میشود، اکثریت مردان در چنین جوامعی به زن نه مانند انسان، که چون وسیله ای برخورد کرده و در روابط اجتماعی با همان دید به زن میبینند. از چند سال به اینسو که غربی ها به افغانستان هجوم آوردند، برای اینکه نشان دهند که برای استقرار دموکراسی و آزادی زن و برابری آن با مرد آمده اند، پیوسته نقش زنان در حیات سیاسی، مشارکت و خشونت علیه زنان را به انواع و اشکال گوناگونی علم کرده و گاه گاه فیصدی های عجیب و غریبی ازین پیشرفت را عنوان میکنند و با اینکه زن ستیز ترین جنگسالاران را در آغوش میگیرند و دم از مصالحه و آشتی با طالبان میزنند، اما گاه به گردن این و آن زن مدال می آویزند و به گمان خود گردن رسای زنان کشور ما را پیش پای خود خم میسازند و گاه برای برگزاری روز هشت مارچ به زنان پول میدهند تا قامت زنان را نیز بر نوک چکمه های شان قات نمایند و گاه بازار دعوت زنان را به اروپا و امریکا گرم میسازند تا به مردم خود بنمایانند که زنان افغانستان چقدر به جلو تاخته اند که اینک فرسخ ها راه را میپیمایند و به اصطلاح به خود ارادیت رسیده اند. در حالیکه وضعیت واقعی زنان در بند افغانستان بر هیچ افغانی پوشیده نیست تا جاییکه حتی نهادهای وابسته به غرب در افغانستان به آسانی ابراز میدارند که خشونت علیه زنان، خود سوزی و خودکشی زنان نسبت به گذشته ازدیاد یافته، دختران جوان از خانه های شان فرار میکنند و در شلترها با آینده ای گنگ و ناروشنی زندگی دارند، برخی ازین زنان قبلاً در پاکستان مجبور به ازدواج با غیر افغانها میشدند و مخصوصاً در برابر پول به سرمایه داران عربی هدیه میگشتند، اما بودند زنانی که در برابر چنین مردان زن فروشی مقاومت کرده و نفرت شان را با ننگ و نفرین بر رخسار این مردان حواله میکردند، کاری که در افغانستان نیز تا حدی ادامه یافته است.

با این وضعیت زنان، رأی دادن و شرکت اکثریت آنان در انتخاباتی که خود سمبولیک و کلیشه ای است، غیر از فرمایش مردان صورت گرفته میتواند؟ این مردان اند که برای زنان اجازه میدهند که کارت رأی دهی بگیرند، خود را کاندید کنند و به چه کسی رأی بدهند. زنانی که با چادری به مراکز رأی برده میشوند و یا در کمپاین ها با چادری آورده میشوند و صلاحیت دیدن آفتاب و مهتاب را ندارند و فقط به دستور مردان است که برای فلان کاندید کف میزنند و همینطور به پای صندوق های رأی برده میشوند، این را چگونه رسیدن زن به حقش باید نام گذاشت؟ وقتی رسانه ها که خود را ابزار پیشرفته و قله دموکراسی مینامند، در برخورد با فلان زن کاندید، دیوانه وار فریاد میکشند و به افشای

روابط شخصی و اخلاقی اش میپردازند، اما مثلاً به مردان کاندیدی که اگر هزار بار بدتر ازین زنان، کجروی اخلاقی داشته بوده باشند و ممکن نیست که در میان کاندیدان مرد چنان چیزهایی وجود نداشته باشد، گردانندگان این رسانه ها خود را نامردانه ساکت میگیرند و چون به همه چیز «مردانه و مذکر» میبینند، لذا زن ستیزی از سر و روی آنها باریده و در برابر زن درنده خویانه برخورد دارند. این رسانه ها بر مردانی که از سر و روی شان خون بیگناهان میریزد و دستان شان تا شانه در خون مردم گور است، کوچکترین اشاره ای نداشته و گاه به تمجید از آنان میپردازند اما بر زنان بیچاره اینطور میتازند، در حالیکه وظیفه رسانه ها درین «دوران پر بار دموکراسی» این نیست که اخلاقیات زنان را موشکافی کنند، اما از مردان چیزی نگویند و بیان هر نوع بداخلاقی را نسبت به آنان مردود بشناسند. برخورد ما به این قضیه از منظر انتخابات کاملاً روشن است. ما در همین شماره مسأله انتخابات را به تحلیل گرفته ایم و هرکسی میداند که پیشرو نشریه مستقل است و فقط با زاویه افشای زن ستیزی به این قضایا برخورد میکند، نه اینکه قصد دفاع از کاندید و انتخابات را داشته باشد. برخورد زن ستیزانه نسبت به تصویر کاندیدان زن هم از سوی بسیاری از مردان درین روزها مشخص میباشد. رنگ پاشیدن بر پوستهای یکی از کاندیدان که دارای دو «عیب» هم «زن» و هم «هنرمند» میباشد، بیشتر مردان «مردانه» را بر می انگیزد تا پوستهای پر مصرف او را با رنگ آلوده سازند و این برخورد نه از رقابت، که از چنین دید و تفکری بر میخیزد.

زنان افغانستان تا زمانیکه بر ضد سنت ها و قید هایی که جامعه مردسالار بر دست و پای شان زنجیر کرده و زندگی را در سطح کل کشور برای شان زندان ساخته بپا نهند و در تشکلاتی که واقعاً خواستار رهایی زن اند نه تشکلات پوشالی و پول بیار، همدوش مردان معتقد به برابری زن، دست به مبارزه بی امان نزنند، ممکن نیست با پروژه سازی و شلتر و پرورشگاه سازی به چنان آزادی دست یابند.